Het proces in de kleine stad (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Toen het proces begon, was het stadje al weken in beroering. Iedereen had een mening over de brand in de oude meubelfabriek, en bijna iedereen dacht die mening te kunnen bewijzen. In de rechtszaal zat de verdachte met gebogen hoofd tussen twee advocaten, een magere man van veertig die zijn hele leven in dezelfde straat had gewoond. Volgens de aanklager had hij het vuur zelf aangestoken om de verzekering te laten betalen. Volgens zijn buren was hij daar veel te bang voor.

De eerste dagen bestonden uit lange, droge verhoren. Er werden brandrapporten voorgelezen, telefoongegevens besproken en boekhoudingen doorgenomen. De jury luisterde geduldig, twaalf gewone mensen die elke ochtend om negen uur binnenkwamen met dezelfde ernstige blik. Een van hen, een gepensioneerde verpleegkundige, maakte voortdurend aantekeningen in een klein schrift. Buiten stonden journalisten die elk detail vastlegden, ook al wisten ze nog niets zeker.

Wat de zaak zo gevoelig maakte, was de onenigheid tussen de twee families die de fabriek gedeeld hadden. Al twintig jaar spraken ze niet met elkaar over meer dan het weer. Oude ruzies over erfenissen en grond kwamen tijdens het proces opnieuw naar boven, en meerdere getuigen spraken elkaar openlijk tegen. De rechter moest de zaal drie keer tot stilte manen. Voor de man op de beklaagdenbank was er nog iets anders in het spel: de reputatie die hij als eerlijke vakman had opgebouwd, brokkelde met elke krantenkop verder af.

Halverwege de tweede week veranderde de sfeer. Een getuige vertelde dat hij anonieme telefoontjes had gekregen en dat hij daarna zijn verklaring had aangepast. De dreiging was volgens hem niet met zoveel woorden uitgesproken, maar wel duidelijk genoeg om hem slecht te laten slapen. De verdediging greep dit meteen aan en vroeg om nader onderzoek. Plotseling ging het niet meer alleen over een brand, maar over de vraag wie er belang had bij een snelle schuldigverklaring.

De laatste dag was warm en benauwd. Na vier uur beraad kwamen de twaalf terug in de zaal, en niemand durfde te fluisteren. Ze weigerden hem te veroordelen, omdat er volgens hen te veel twijfel over het bewijs was blijven bestaan. Zijn dochter begon te huilen, zijn advocaat schoof zijn papieren rustig in zijn tas. De officier van justitie liet weten dat het onderzoek naar de anonieme telefoontjes zou doorgaan. De rechter had de mogelijkheid gehad om hem tot aan het hoger beroep op te sluiten, maar besloot dat dit niet nodig was. Buiten regende het eindelijk, en voor het eerst in maanden liep de man zonder camera's achter zich aan naar huis. Toch bleef één vraag in het stadje hangen: als hij het niet had gedaan, waarom zou iemand dan zo hard hebben geprobeerd om hem in de gevangenis te krijgen?

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28717

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1990